

La Lara i el Sol

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Carles Salas

La Lara tenia la planta més bonica del món.

Li van regalar pel seu aniversari, just després de passar-se tres mesos repetint a tort i a dret que volia un gat, un gos, un ànec, un hámster, una tortuga, un conill, una rata o qualsevol altre ésser viu que ella pogués abraçar, masegar, acariciar o senzillament treure a voltar pel parc.

La Lara esperava amb candeletes la nova mascota, però el que no s'esperava pas era allò que va descobrir quan va treure el llaç del paquet embolicat que hi havia enmig del menjador: una planta.

Primer va pensar que es tractava d'una broma, però els rostres rígids dels seus pares deixaven prou clar que allò no acabaria fent-li cap gràcia. Així que aquella mateixa tarda va decidir que si la planta havia de ser la seva nova mascota, el primer que calia fer era posar-li un nom. Li diria Petxina. Al cap i a la fi, si una planta podia substituir un animal, bé podia portar un nom de platja. A més, la seva planta tenia unes boniques fulles taronges que recordaven les conquilles de mar, i ben mirat li semblava que aquell nom era perfecte.

A partir d'aquell moment, la Lara i la Petxina van anar juntes a tot arreu. Allà on anava la nena s'emportava la flor i es passava el dia cuidant-la, regant-la, esporgant-la, dibuixant-la, ensumant-la, acariciant-la o bé asseguda al seu costat explicant-li tota mena de secrets.

Els dies van anar passant, la planta va fer dos capolls nous, i aviat va arribar l'estiu. Era el moment de marxar de vacances, i la Lara no va dubtar ni un segon a posar la Petxina dins la maleta. Havia llegit que les plantes necessitaven sol i estava convençuda que la seva seria la mar de feliç a l'apartament que els oncles tenien a la platja.

El dia que havien de marxar, el pare encara no havia acabat de col·locar les maletes al portaequipatge, que la Lara ja s'esperava asseguda al cotxe amb la Petxina a la falda. "Aparteu els caps" els deia als pares. "No veieu que és la primera vegada que surt de casa i vol veure el paisatge?"

En arribar a la caseta blanca que els oncles tenien a la costa, la Lara va córrer a posar la petxina al sol. Li va triar un lloc ben il·luminat on els rajos poguessin tocar-la tot el dia, i amb unes vistes precioses cap a les roques on trencaven les ones. Si estirava el coll, fins i tot podria veure-la mentre jugava a la sorra, i estava convençuda que aquelles serien unes vacances meravelloses.

A la Lara li agradava molt anar de vacances a la platja. Li encantava banyar-se, pescar crancs, buscar pedres de colors i fer forats a la sorra.

Cada dia s'aixecava ben d'hora perquè sabia que a la platja no s'hi podia estar gaire estona, i tan bon punt obria els ulls, ja corria a empastifar-se de protector solar per no cremar-se. Després es vestia amb el seu banyador vermell que feia conjunt amb la seva gorra de visera i es posava aquelles ulleres de sol tan boniques. D'una revolada omplia d'aigua la seva cantimplora i un cop llesta, sortia escopetejada amb ganes de divertir-se. Però ep! Abans havia de fer una cosa.

— Ja veuràs que t'ho passaràs bé aquí al sol —va dir la Lara a cau de pètal de la Petxina—. Qui sap si quan torni, fins i tot t'haurà crescut una fulla.

Dit això, va sortir corrent darrera el seu pare que ja rondinava tot intentant arrossegar un bot inflable.

No van passar més de tres hores que la Lara ja tornava a ser a casa. Aquell era el moment en que el sol picava fort i la sorra s'omplia de gent que acabaria socarrimant-se. Però la Lara sabia bé que aquella no era una bona estona per estar-se a la platja, feia massa calor i s'estava molt millor a l'ombra.

Només arribar a casa, la Lara es va tancar a l'habitació i va posar-se a dibuixar la Petxina. Què bonica que es veia a través de la finestra, allà sota el sol. Els colors de les flors semblava que brillessin més que mai i juraria que estava a punt d'obrir-se un dels capolls.

La Lara estava orgullosíssima de la seva planta. Li hauria agradat sortir a buscar-la i tancar-se amb ella a l'habitació per explicar-li totes les coses divertides que havia fet a la platja, però es va contenir. "Les plantes necessiten sol", va recordar, i ella no volia deixar que perdés ni un sol d'aquells potents raigs d'estiu.

Quan el sol va començar a baixar cap a l'horitzó la Lara va saber que era el moment de tornar a la platja. Se'n moria de ganes i en un tres i no res va córrer a empastifar-se de crema, va posar-se el banyador, la gorra, les ulleres i va omplir d'aigua la cantimplora.

Aquella tarda la Lara es va fer un fart de saltar i rodolar sobre les onades. S'ho va passar d'allò més bé, però més contenta estava de saber que la seva planta creixia formosa sota aquell llarg dia d'estiu.

Però quan va tornar a casa... no es podia creure el que va veure. Les fulles de la Petxina estaven més marcides que mai i el capoll, que estava a punt de florir, semblava que s'hagués arrugat i s'hagués fet més petit.

Què havia passat? Que potser la Petxina necessitava més sol?

L'endemà, un cop la Lara ja s'havia empastifat, abillat, tapat el cap, col•locat les ulleres i carregat d'aigua, va buscar un lloc nou per la seva planta. Potser al balcó que hi dóna més llum...

Però de nou va endur-se una sorpresa quan, tornant de la platja, va descobrir unes petites taques negres a algunes de les fulles. Què li estava passant a la seva planta? S'estava posant malalta?

Tot d'una, la Lara va perdre les ganes de tornar a banyar-se, i quan el sol va baixar, i els pares la van cridar per anar a la platja, ella va dir que no volia sortir. Estava massa amoïnada per la planta, i de sobte va recordar que a l'oncle sempre li havia agradat feinejar amb les herbes del jardí. Segur que ell podria ajudar-la.

— Oncle, que li passa a la Petxina? —va preguntar tot entaforant-li la planta davant dels ulls.

— Mmm...—va fer l'oncle amoïnat—, sembla greu.

Aquella paraula se li va clavar a la Lara com si una gavina li hagués mossegat la galta.

— Què vol dir greu? No es curarà?

— Que potser ha estat massa estona al sol? —va preguntar l'oncle curiós.

Aleshores la Lara no va saber què contestar. Es clar que havia estat molta estona al sol. Tanta com havia pogut. Que no deien que era tan bo, el sol, per les plantes?

— Si que ho és —va respondre l'oncle—. I molt! Però igual que ens passa a les persones, no se'n pot abusar. Una mica de sol la farà créixer amb energia i formosa, però massa sol la pot matar.

“Matar!!!!” Allò era massa per la pobra Lara. Ella no podia permetre que la Petxina es morís. Havien de fer alguna cosa per salvar-la. Però què?

—Molt senzill—va respondre l’uncle—. El mateix que fas tu per anar a la platja. Oi que tu no t’hi estàs tot el dia, sota el sol?

—I ara! —va respondre la Lara—. Em socarrimaria.

—Doncs amb la planta has de fer el mateix. Una estoneta al matí i una altra a la tarda. Però mai quan el sol està més amunt, perquè aleshores tan tu com ella us podríeu cremar.

—I què més puc fer?—va demanar la Lara.

—Sempre veig que portes una cantimplora amb aigua quan vas a banyar-te. Segur que beus sovint.

—I tant, em moro de set. I la mare diu que podria deshidratar-me.

—Doncs amb la planta has de fer el mateix. Si fa calor, has de regar-la.

—I una gorra? Com li poso una gorra?— va preguntar la Lara amoïnada.

—Molt senzill. Apropa-la una mica a l’ombra. Mig sol i mig ombra. Així li arribarà la llum però no se li escalfaran massa les flors que són a dalt de tot.

La Lara semblava que ho havia entès, i d’una revolada va arrencar a córrer atabalada.

— On vas, ara? —va preguntar l'oncle.

— A buscar la crema protectora —va cridar la Lara—. Tothom sap que no es pot estar al sol sense portar-la posada.

Però aleshores l'oncle va riure. Abans que la Lara fes un disbarat, li va explicar que aquella crema era per les persones, però ell podia donar-li un líquid que segurament trauria les taques de les fulles de la planta.

La Lara no podia estar més contenta. Ara ja sabia com s'ho havia de fer per curar-la, i a partir d'aquell moment, cada dia va fer amb la Petxina el mateix que feia amb ella mateixa. Mai sota el sol quan aquest picava fort sobre els seus caps, molta aigua, una miqueta d'ombra i la crema protectora adequada. La planta aviat es va curar. Van desaparèixer les taques, les arrugues i fins i tot va néixer un altre capoll que de seguida es va convertir en una flor preciosa.

Però també li va caure una fulla, tot i que aquest cop no calia patir, la Lara sabia que allò volia dir que s'acabava l'estiu. Aviat vindria la tardor i, malgrat que finalment aquell havia estat un estiu meravellós, allò era el senyal que havien de tornar a casa.

Fi

FAROS

*La guia de la salut i el
benestar per als teus fills*

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (www.faros.hsjdbcn.org) per **fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.**

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

sant Joan de Déu
HOSPITAL MATERNOINFANTIL - UNIVERSITAT DE BARCELONA